

BREZA

Ivan Minatti

Vsadili so jo,
takó nezemeljsko, takó otroško drobno,
med črne, grobe zidove
in ji veleli:
Rasti!

Niso je videli:
ko je pomlad bučala preko streh,
je zaman stezala kvišku brsteče prstke...

Niso je čuli,
kako je vabila čmrlje
in ponujala pticam veje,
klicala za koščkom neba,
za šumenjem julijskih trav...

Ko je vdana trosila
zlate solze na sajasti tlak
in so visoko v oblakih
klicali žerjavi,
so postajali pred njo:
Kako lepo je naše dvorišče!

Zdaj mrtva podrhteva
pod kapljami aprilskega dežja.

Ob njej, prislonjena k zidu,
sekira in novo drevo.
Drobno. Prosojno.